

● SALONUL UMORIȘTILOR '69 ● SALONUL UMORIȘTILOR '69 ●

SALONUL UMORIȘTILOR '69 ● SALONUL UMORIȘTILOR '69 ● SALONUL UMORIȘTILOR '69 ●

SALONUL UMORIȘTILOR '69 ● SALONUL UMORIȘTILOR '69 ● SALONUL UMORIȘTILOR '69 ●

A. POCH

POCH

● SALONUL UMORIȘTILOR '69 ● SALONUL UMORIȘTILOR '69 ●

urziica

ANUL XXI ● NR. 20 ● 31 OCTOMBRIE 1969 ● 16 PAGINI ● 1,50 LEI

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Prea multe șiretenii duc la prostie.

● Nemulțumit de cererile tot mai exagerate ale mamei sale, Alexandru Makedon a exclamat:

— Prea multă chirie îmi cere mama pentru cele nouă luni cât m-a adăpostit!

● Nero a avut multe asemănări cu Alexandru al Macedoniei. În primul rînd, vocația actoricească...

● Căzînd într-o cursă, Platon a fost vîndut și el ca sclav. Dar, odată eliberat, n-a dat sclavilor săi libertatea.

● Arătînd pe apologetul său Platon, Socrate spunea:

— Tînărul acesta mă face să spun tot felul de prostii, dar și lucruri înțelepte!

Citînd comentariile lui Platon și ale lui Xenofon, nu o dată m-am întrebat:

— Cît este Socrate în aceste dialoguri și cît aparține celor care au scris despre el?

● Zdrențărosul Diogene intrînd în casa bogatului Platon și călcînd pe covoarele-i de preț, exclamă:

— Calc pe vanitatea lui Platon!

— Da, dar cu altfel de vani-

tate! răspuse blind filozoful.

● Să faci lucrurile la vremea lor. A te grăbi e tot atît de păgubitor ca și a întîrzia.

● Răposatul poet X era de-o mediocritate pe care nu i-o întrecea decît orgoliul. Prin contactul permanent cu el, am învățat cîtă distanță este între ceea ce sîntem în realitate și ceea ce ne credem.

Odată spunea despre un confrate:

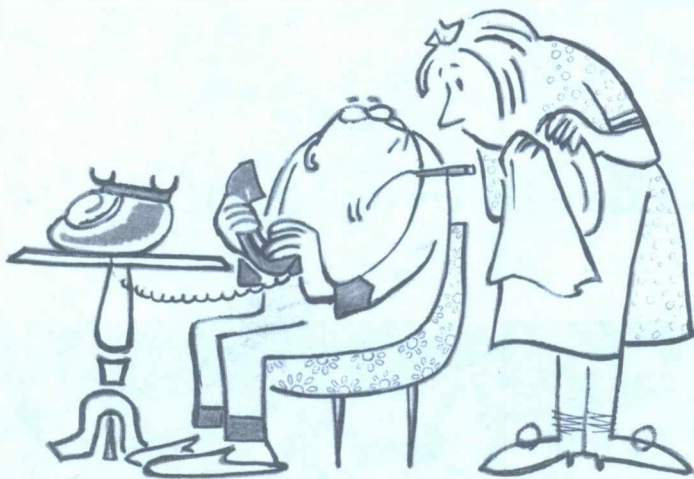
— Individul ăsta a devenit insuportabil cu înfumurarea lui. Ce-ar fi dac-ar avea la spate, opera mea?

● Cel mai important membru al familiei este infirmul. În jurul lui gravitează îngrijirile, preocupările tuturor. Cel mai detestat este șeful acestei familii, cel care duce greutățile casei și care nu-i poate satisface pe toți, în măsura exigențelor fiecărui.

● Ajungînd la porțile Spartei, care nu voia să se predea, Alexandru Makedon a amenințat pe conducătorii cetății:

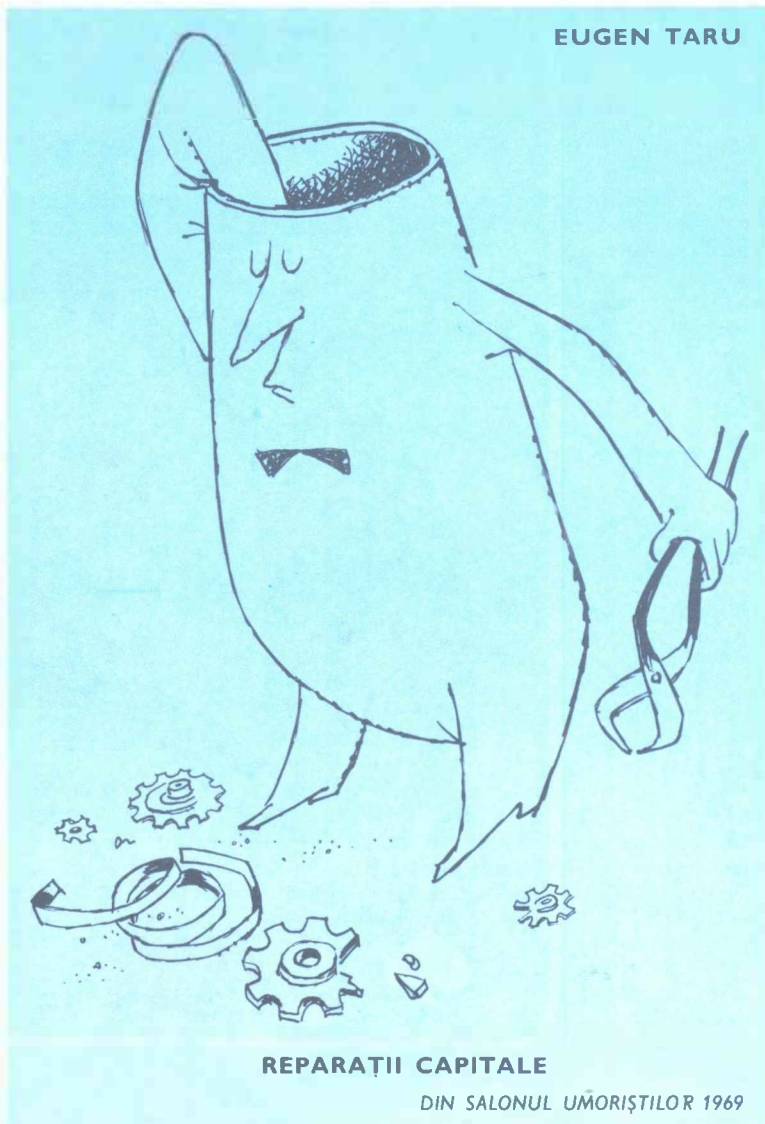
— Dacă pătrund la voi, nu va mai rămîne piatră peste piatră, nu voi cruța o viață omenească! Lacedemonienii i-au răspuns cu un singur cuvînt: — Dacă!

V. TIMOC

— Nu înțeleg o iotă din tot ce-mi spune!
— Probabil că îți citește vreuna dintre poeziile lui ultra-moderne...

EUGEN TARU

REPARAȚII CAPITALE

DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

Șoarecele alb

de VICTOR SIVETIDIS

Dintr-o pereche de șoricei cenușii,
Într-o bună zi,
A apărut unul alb ca zăpada.
Parcă s-a luminat ograda,
Cînd a țîșnit o dată prin ea.
— Ce-a fost asta? Un fulger de stea?
S-a întrebat pisica cea sură
Ce doarme toată vara-n bătătură.
Șoarecele cel mai bătrîn al țînutului,
Bătînd în lemn,
A spus că ăsta-i un semn
Al începutului,
Cînd șoarecii, după părerea sa,
Vor trebui să-nsemne-n veac ceva.

Și-această tînără speranță
A crescut plină de importanță.
I s-au creat condiții speciale
În vederea misiunii sale
De-a scoate șoricimea la lumină
Astfel ca să devină
O forță importantă, un stat pe mapamond
Ca insul-șoarece să nu mai fie
Cotat cu un țîlhar sau vagabond.

Eroul nostru fu trimis departe
Să-nvețe carte
Precum și multe comportări utile:
Ceva curaj, ceva idei subtile
Și o psihologie mai aleasă.
Apoi se-ntoarse peste-un an acasă
Cînd fu primit
Cu pupături și cu «bine-ai venit».
— Ei, dragul meu? I-au întrebat părinții,
Ți-ai luminat întunecimea minții?
Ești mai deștept? Care-i părerea ta?

— De n-aș fi fost un șoarece, aș fi ajuns ceva!

Traducere din limba greacă de
MIRCEA PAVELESCU

BANDA DE ALCHEMIȘTI

Cunoașteți, dragi cititori, strădaniile alchimiștilor care, pe parcursul evului mediu, epocă ce ține aproximativ două-trei sute de pagini în manualele de istorie, au încercat cu disperare să producă în laboratoare, aurul. O să mă întrebați, firește: «pentru ce asemenea eforturi?» Pentru că, iubiți cititori, aurul, acest metal prețios a fost râvnit dintotdeauna. Cu el puteai cuceri teritorii și inimi feminine; cu el puteai pătrunde în tainele cancelariilor; cu un pumn de aur de 24 de karate, cucereai o prințesă neprihănită, sau trei contese divorțate. Cu o sută de monezi-aur, intrai în suita regilor, iar cu cincizeci de brățări din același metal, țineai trena prințesei moștenitoare, când se ducea la culcare în dormitorul princiar. Și dacă aveai în buzunarul jiletcei și trei-patru broșe, puteai să mai zăbovești pe-acolo...

Se pare că noi, bărbații secolului vitezei, sîntem avantajați din acest punct de vedere. Pentru cucerirea inimilor contemporane, de gen feminin, nu mai e nevoie să apelăm la priceperea alchimiștilor. Prințesele noastre de astăzi sînt mai modeste, mai cu picioarele pe pămînt. Contesa Lili von Stamate, sau ducesa Mariana de Onofrei, n-or să-ți pretindă decît cu rare excepții bijuuri grele, din aur masiv. Dacă le duci la «Romarta» îți spun și mersi. Dacă le duci vara pe litoral, nici mersi nu-ți mai spun, fiindcă le înecă emoția. Așa-scontesele de azi ale mapamondului: modeste. Nu-ți mai pretind nici luna de pe cer, întrucît știi c-o să le răspundem: «Iubito, dacă vrei luna de pe cer, du-te la Armstrong sau la Aldrin». Și n-or să se ducă. Nu renunță ele la niște chenzine sigure, pentru niște cîștiguri în aer...

Și totuși, iubiți cititori, această categorie de cercetători, alchimiștii, n-a dispărut cu totul. Resturi au mai rămas pînă în zilele noastre. Îi găsim printre noi. Acești alchimiști moderni au renunțat la formulele lor învechite. Au renunțat la întunecoasele laboratoare și la materiile prime, presupuse făuritoare de aur prețios. Alchimiștii noștri au la îndemînă mijloace mai moderne. Pentru obținerea aurului, dumnealor se folosesc de alte materii prime: gestiuni, state de plată,

gură-cască, facturi fictive, substanțe care s-au dovedit a conține serioase filoane aurifere.

În acest foileton vi-l prezentăm pe alchimistul Gheorghe Moldoveanu et banda. Fiindcă alchimistul nostru nu lucra singur. A introdus în laborator și alchimiști adjuncți.

Gheorghe Moldoveanu se ocupa de alchimie numai după orele de program. În timpul serviciului era contabil-șef la C.A.P. Mihăilești, județul Buzău. Alchimist de o rară efervescență și fantezie științifică, Gheorghita a încercat să obțină aur din alte materii decît cele folosite de anticii săi predecesori.

În prima experiență a utilizat minereu de pește. Acest minereu se găsea din belșug în balta cooperativei. Experiența a reușit. A scos solzi frumoși. Toți din aur. Ce-i drept, nu aur de 14 karate. Nici aur de 18 karate. Aur de bancnote. Bun și ăsta pentru început. Dacă trăia pe vremea lui Ludovic, ajungea trezorerul coroanei. În timpul nostru, n-a rămas însă decît contabil-șef. Și a spus bogdaproste. Fiindcă avea antecedente penale. Apoi a trecut la alte cîteva experiențe mai interesante. A extras aur din minereu de pepeni, din pilitură de grîu, din bulgări de

porumb și din azotați de brînză. Nici de data aceasta n-a scos aur de 14 karate. A scos aur de motocicletă, aur de apartament, aur de televizor, aur de huzur. Nu era, cum se vede, un alchimist care umblă după cai verzi pe pereți. Moldoveanu s-a dovedit un alchimist cu picioarele pe pămînt. Umbla după aur gospodăresc. Ce-i trebuiau lui saci cu aur pur? Că doar nu avea de întreținut suite, palate și favorite. Ba favorite avea. Nu multe. Una.

Una și bună. Contesa Rizea Aneta. Contesă era numai cu jumătate de normă. Cu normă întreagă lucra în calitate de contabilă-șefă la cooperativa de consum din Mihăilești. Privirile lor alchimiste s-au încrucișat. Și s-au înțeles. Au început a manevra împreună. Au băgat în retortă cît au putut. Și au scos cît au vrut, fiindcă minereu de C.A.P. s-a dovedit bogat. După un timp, alchimistul nostru a recrutat în jurul său alți ucenici, dornici să se inițieze în greua meserie de alchimist. S-au calificat pe locul de producție și cu bune rezultate, alchimiștii-stagiari Radu Ion, Gheorghe Niță și Radu Dobre, gestionari la cooperativa unde domnea Rizea Aneta cea Bănoasă.

Echipa de alchimiști a transformat în aur greu și personal diverse materii prime ale cooperativei agricole și a celei de consum: aproximativ 400 de mii lei. Cea mai mare parte a intrat în retorta lui Moldoveanu, întrucît el a fost cu ideea, cu creierul, cu mina. Și bineînțeles, ideea trebuia plătită, materia cenușie hrănită, mina răsplătită. În această afacere, alchimiștii au avut noroc și de minereuri de gură-cască. Poate că și ei ar trebui introduși în laborator, fierți puțin și transformați, dacă nu în aur, barem în corpuri inoxidabile, care să nu prindă rugina...

Acum, înainte să încheiem foiletonul, ne întrebăm: cu strădaniile lui Moldoveanu, cum rămîne?... A băgat omul în retortă minereu de brînză, de grîu, de porumb, minereu de vin, minereu de pește și, pînă la urmă, cu ce se alege?

Cu minereu de fier...

Și băgat la retortă...

Slăbe rezultate!

— De data asta eu zic să-l propunem pe Georgescu pentru documentare în Occident. El este singurul dintre noi care n-are «Opel Rekord»!!!

CĂLĂTOARE CELEBRE

SADI RUDEANU

Persoana cu care țin să vă fac cunoștință, este o călătoare care întrece în numărul kilometrilor parcurși, pe cei mai celebri exploratori și numai faptul că nu s-a găsit încă nimeni care să-i socotească kilometrajul, o privează de o binemeritată celebritate. S-ar putea însă, ca indiferența manifestată pentru recordurile ei, să fie motivată și de faptul că, deși parcurge un număr apreciabil de kilometri zilnic, dumneai nu descoperă niciodată nimic și ajunge totdeauna nicăieri. Întrebată asupra ocupației pe care o are, călătoreea noastră răspunde:

«Sînt de profesiune casnică».

Ceea ce însă e mult exagerat. Ea nu e casnică. O casnică se presupune că cel puțin o jumătate de zi... stă acasă. Dumneai însă circulă. Nu apare la domiciliu decît în preajma prînzului, pentru a-i spune soțului, că n-a avut timp să pregătească nimic, iar între ora trei și seara, pentru a-și manifesta oboseala. Restul zilei e ocupată. Iat-o, de exemplu, în plină activitate:

SILVIA: A, bună, dragă... La revedere!

MIA: Silvia dragă, dar unde grăbești așa? Și arăți cam obosită...

SILVIA: Ah, da, cred că sufăr de surmenaj intelectual!

MIA: De la ce, dragă Silvia?

SILVIA: De la jurnale!

MIA: De la jurnale... surmenaj intelectual?

SILVIA: Da... De la jurnale de modă, dragă!

De două luni caut un model de pardesiu și nu găsesc. Imaginează-ți, dragă, am rășfoit pînă acum peste o sută de jurnale! Asta te surmenează intelectualcește, nu?

MIA: Mă rog... dar...

SILVIA: Parol tu, îmi este imposibil să mă decid. Am văzut la una, pe Moșilor, un model, guler aplicat și cu mîneci largi!... Pe Dorobanți am văzut ceva, cu vulpe la guler și cu vulpe la mîneci! Prea multă vulpe, dragă! Ce sînt eu, pădure? Apoi am văzut în Cotroceni ceva, fără vulpe! Dar e prea simplu, nu, dragă? Chiar așa, fără garnitură, nu face, nu? În sfîrșit, pe la Obor, am văzut ceva cu leopard! Apropo: ai văzut filmul la televiziune, cu animalele? Ah, dragă, este acolo un leopard, o minune! Mă și gîndeam ce jachetă mi-ar ieși din el! În colo, filmul, nu mi-a plăcut! Vai, dragă, zebrele alea sînt îngrozitoare! Mai ales că nici nu se mai poartă dungii! Acum te las, că mă duc în Vitan, la Lia! Are un «Vogue» tu! Pa, dragă!

Și așa aleargă de două luni, după un model de pardesiu, în timp ce acasă, soțul, a uitat de două luni, cum arată un model de friptură, devenind în mod obligatoriu un mare consumator de ouă, pe care le servește în diverse variante: cînd ochiuri, cînd jumări, cînd la pahar, dat fiind că ouăle, ele singure, nu se pretează la prea multe soiuri de preparare. În timpul acesta, dumneai, dă de lucru milițienilor de la circulație, fiind cunoscută de altfel la toate punctele de circulație intensă din Capitală, întrucît circulă pe toate liniile. Pe linia lui «15» după «Vogue», pe linia lui «47», pentru ghicitoare «în cafea», pe linia lui «19» pentru ghicitoare «în cărți», pe linia lui «31» pentru medic. Da. Trebuie să știți, că în ultima vreme, circulă pe la toți medicii din oraș. În sala de așteptare discută cu ceilalți pacienți, se interesează de suferința lor, și pe loc își dă seama că de același lucru suferă și ea. Ajunge să-i spună unul că are dureri de cap, imediat simte și ea un junghi în tîmplă. Celălalt se vaită de picioare, pe

loc are și ea reumatism. În plus, și peste toți, ea suferă de glande. Țin să vă asigur, că nu știe precis ce sînt glandele și care este funcțiunea lor în corp, în schimb este sigură că glandele or s-o omoare. Orice i se întîmplă, e de la glande. Îi țiue o ureche, e de la glande. A dormit rău ieri noapte, e de la glande. Se taie la un deget și-i curge sînge, glandele sînt de vină. Iar dacă soțul își exprimă într-o zi dorința de a mînce — măcar o dată pe an — altceva decît ouă, ea izbucnește: «Tiranele! Cu glandele mele vrei să gătesc?» «Dar mi-e foame, strigă soțul! Și eu am glande!» Și atunci ea, cu un aer de specialistă, îl sfătuește: «Fă-ți metabolismul! Sînt sigură că ai o foame anormală!»

Și cum spuneam, iat-o din nou la medic. În cabinet, discuția se desfășoară în felul următor:

MEDICUL: De ce suferiți, vă rog?

EA: Doctore dragă, glandele! Simt o oboseală generală!

MEDICUL: Cu ce vă ocupați?

EA: Sînt casnică!...

MEDICUL: Munciți mult acasă?

EA: Vai, doctore, dar parcă am timp! Și cu glandele mele? Apoi, am atîtea treburi în oraș! Și pe urmă, de o lună de zile colind pe la medici și nu-mi găsesc leacul! Nu-mi găsesc glanda suferindă!

MEDICUL: Aha... Și de ce spuneți că suferiți?

EA: O oboseală generală! Picioarele cel puțin parcă-s de plumb! Ce să fac?

MEDICUL: Stați acasă! Stați acasă și o să vă treacă! Și oboseala și glandele și totul!

Bineînțeles, a părăsit indignată cabinetul și s-a dus la buna ei prietenă.

EA: Mi-a prescris un tratament insuportabil, dragă!

MIA: Ce tratament?

EA: Auzi tu, să stau acasă! Mă duc la altul! Să-mi recomande orice fel de injecții, dar să pot să circul! Ah, de s-ar introduce o dată elicopterele alea!

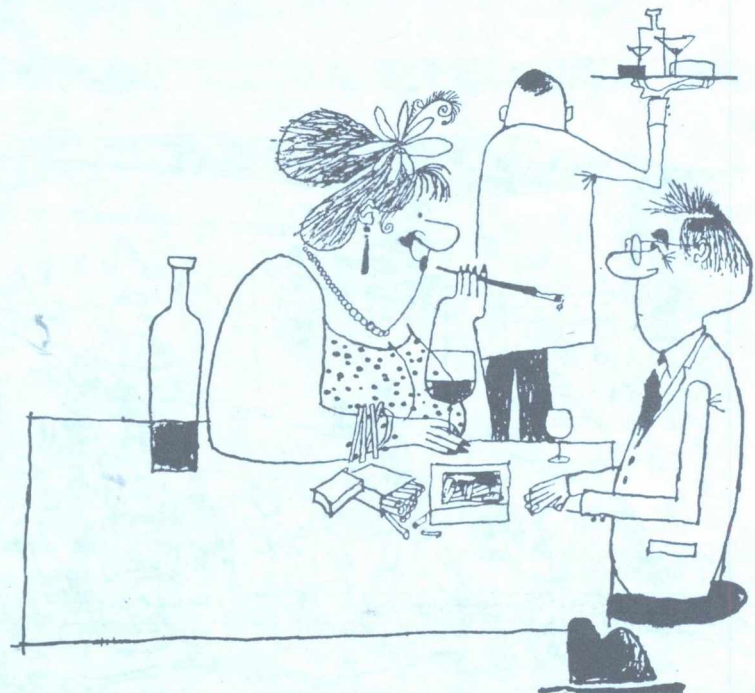
MIA: Elicopterele?

EA: Da, dragă, n-ai auzit? În viitor se va circula cu elicopterul! Ah, ce viteză voi avea atunci! Și în cîte locuri nu voi putea fi într-o singură zi! Mă sui în elicopter și hai la ghicitoare. De acolo, hopa în elicopter și hai la coafor, de acolo, hopa în elicopter și hai pe Victoriei, la o vitrină! Ah! Să circuli prin văzduh! Ce timp ciștigat!

MIA: Bine, bine, dar cum cobori pe Pămînt?

EA: Ei asta-i, cum cobori! Cu parașuta! Că am auzit că se poartă!

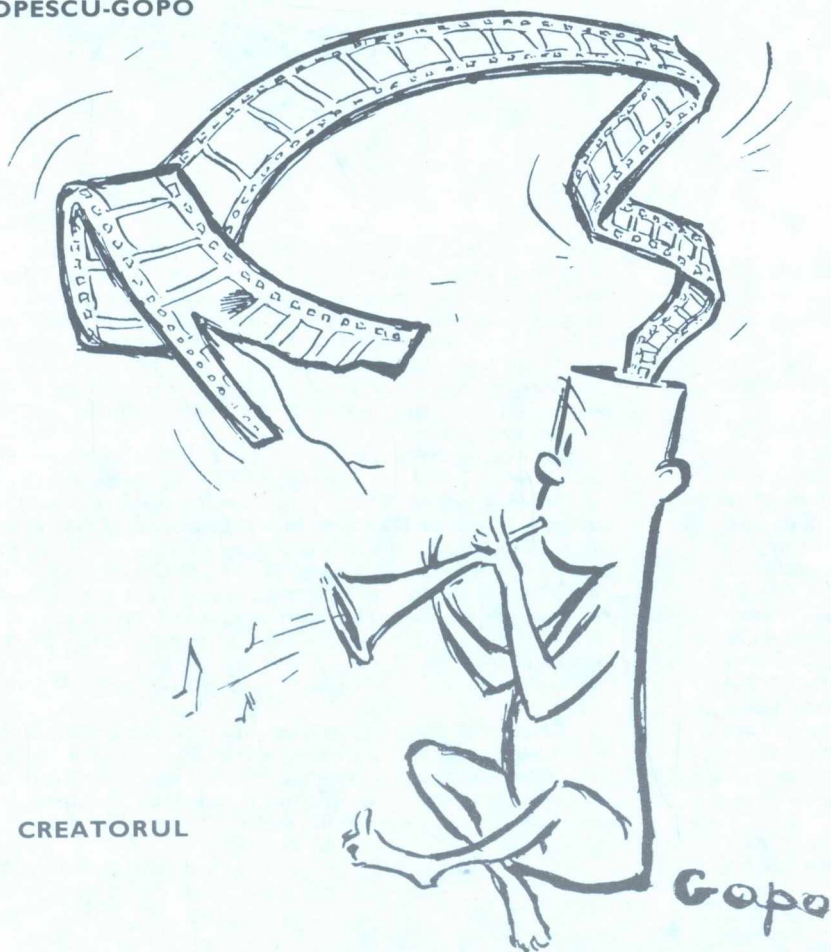
D. NEGREA

— Telefonază mamei tale și spune-i cît ești de fericit!
— Eu n-am mințit-o niciodată...

DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

I. POPESCU-GOPO

CREATORUL

DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

EUGEN FRUNZĂ

Chestii DIN ASTEA

— Nu ți se întâmplă și ție, m-a întrebat deunăzi un prieten, inginer chimist, să fii singur în casă, copleșit de căldura verii, boțit, bleg, inutil și cu capul greu ca un ceaur? Să zaci în fotoliu, cuprins de o lene teribilă, incapabil de a gândi? Să te dizolvi, încet-încet, ca într-un abur stătut și opac?

— Deh, se mai întâmplă, am răspuns fără să bănuiesc unde vrea să ajungă.

— Și ce faci în asemenea momente?

— Cum ce fac?! Mă vir sub duș...

— Efort mare, dragă, aprecie amicul zimbând. Să te scoli în picioare, să mergi la baie, să potrivești apa... Eu procedez altfel: mă las cu totul în voia lenei, în neștire, ceea ce îmi dă iluzia că gândesc profund, că mustesc de idei. Apoi întind mina după stilou (cu ceva trudă, firește) și, între două căscături, creez cam așa:

*«Stilpii de aer venal
s-au răzbunat în păsări lente
și soarele-mistref — rima nisipul
cu mumii naive de chinoroz.
Cine coboară-n triumfiul beat?
Sferele cad egal îndulcite,
numai sobolii adorm pe măsură
sub vegetații șterse oblice.»*

După o pauză de efect și câteva interogații simple, amicul mă înghionti curios:

— Ei, ce zici? Îți place?

— N-am înțeles o iotă.

— Perfect. Asta înseamnă că starea mea de amorțeală, de leșin spiritual, produce

super-idei. Prin urmare am grijă să nu-mi revin, să nu deschid decât un singur ochi, și acela pe sfert. Iar stiloul îl las să umble:

*«Pas ieroglific spulberă bronzul,
arbori planează-n fulger știrb.
O, Cleopătre cu scuturi stinse,
invinuindu-și terne cezarii...
Iată, se naște în marele pisc
spirală de somn și vanilie
clepsidra măsoară fragii de aur
lingă fintimile verzi de nisip.»*

Amicul se opri din nou, vesel, satisfăcut. Un zimbet micalit îi stăruia în colțul gurii, îndemnându-mă la frenezie față cu năstrușnicul text.

— Frumos, nu? Ai înțeles, în sfârșit?

— Scuză-mă, dar mi se pare o aiureală.

— Bravo, domnule, îmi pare bine! Ca să vezi ce poate un creier năclăit de somn! Totul e să te scufunzi cit mai temeinic, flasc și comod, în dulcea iluzie a gândirii, astfel ca vidul să se exprime spontan.

— Și scrii multe din astea?

— Cite vrei! Cînd îi dau drumul, curge torențial. Doar materie primă să am, adică lene autentică, de bună calitate. Apoi, după ce mă scutur și capul începe a gândi, îmi adun ființa, stiloul, și trec în laborator la munca mea de chimist. Acolo e treabă nu glumă.

— Și cu manuscrisele ce faci? Speri să le publici?

— Ha, ha, știi că ai haz! Crezi că nu-mi cunosc lungul nasului? În chestii din astea, domnule, sînt abia un modest amator.

TUDOR MUȘATESCU

FIECARE CU PĂREREA LUI

DIN ÎNSEMNĂRILE UNEI
CRAVATE

● Omului, de cîte ori își face cravata, i se pune un nod în gît.

● Cînd se purtau cravatele «papillon», toți bărbații umblau după fluturi prin prăvălii.

● Domnișoara de La Vallière a lansat o cravată pentru poeți și un monarh pentru francezi.

● Cravatele din dulap sînt ca orătăniile din curte: pînă la urmă, se taie.

● Cînd omul e «făcut rău», cravata nu mai e bine făcută.

● Femeile te judecă deopotrivă și după cum știi să-ți faci cravata și, mai ales, după cum știi să ți-o desfaci.

● Și pentru oameni, ca și pentru ciini, una e zgarda și alta cravata.

● Căldura desnoadă toate cravatele.

● De foarte multe ori, cravata te împiedică să faci gît.

● Cravata de ginere parcă e făcută din rochie de mireasă.

● Cînd ajung la oraș, băierile de cămașă rurală se numesc cravate. Și, cînd cravatele se întorc pocăite la țară, se numesc gițe.

● Nu judeca omul după cravată, cînd nu are decît una.

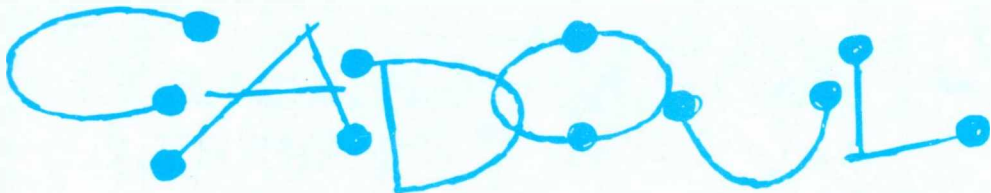
● În ținuta vestimentară a unui bărbat, de cele mai multe ori, cravata nu este un început de îmbrăcăminte, ci o concluzie a acesteia.

● În localurile de noapte, bărbații fără cravate nu sînt mai liberi la gît, ci la gură.

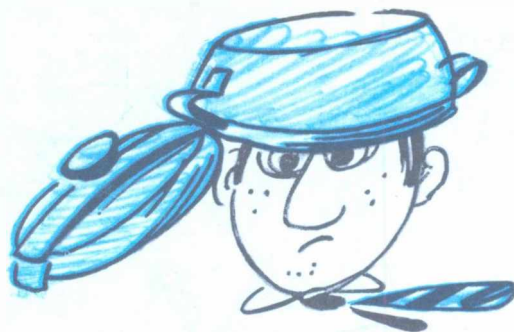
● O cravată oferită de o femeie unui bărbat este totuși o tentativă de legătură. La gît sau altfel. Asta o știe numai Dumnezeu sau ofertanta.

● Cînd își pune o cravată nouă, prostul se pică pe ea, ca să vadă lumea că e a lui.

de BORIS LASKIN

Cite nu i-am reproșat prietenului meu, Mark! I-am spus: — De ce m-ai băgat în belea, omule? Ce, nu știai ce soi de om este mătușă-mea, Vera Leonidovna? Nu știai cât ține ea să fie elegantă și în ton cu moda? Nu știai că le pune pe toate la inimă și, dacă i-ai făcut o gafă, nu te mai iartă pînă la bătrînețe?

Ca să-ți spun curat, nu mă așteptam la una chiar așa boacănă de la unul ca tine, om serios și cu familie, de profesie fizician. pur și simplu nu mă așteptam!

Va să zică, ți-am dat scrisoarea și pachetul pentru mătușă-mea, că tot plecai în provincie. Știai că în pachet e un cadou. O să zici, poate, că-i vina mea că nu ți-am spus ce e în pachet. Nu era nici un secret, să știi. Dar ce rost avea să-ți umplu capul cu de-ale mele? Știam eu că tu o să pierzi pachetul? Cine știe pe unde l-ai lăsat, ca un gură-cască ce ești!

Ei bine, l-ai pierdut? Ce ar fi făcut în asemenea situații un om cu scaun la cap? S-ar fi dus la mătușă-mea și i-ar fi spus cinstit: «Stimată Vera, aveți un nepot excepțional, care vă adoră cu adevărat, dar eu am o memorie de adevărat imposibilă. Așa se face că nepotul dv. iubitor v-a trimis un pachet destul de frumușel, dar memoria mea habar n-are pe unde l-am lăsat. Așa stînd lucrurile, există o singură soluție, și anume să citiți scrisoarea și, dacă acolo stă scris ce obiect era în pachet, eu mă oblig să găsec unul la fel din pămînt din piatră seacă și să-l depun aici, la picioarele dumneavoastră.» Așa ar fi făcut un om cu scaun la cap.

Puteai să faci și tu așa, dacă nu-ți venea ideea trăsniță să-i iei alt cadou în loc, după capul tău. Nu mă leg de acest cap al tău, că-i cap de doctor în științe, dar în probleme de cadouri pentru mătușă-mea trebuie exclusiv capul meu.

Păcat că tu n-ai înțeles acest lucru. Dacă-l înțelegeai, îmi dădeai măcar un telefon ca să te sfătuești cu capul meu și nu te repezeai să

cumperi cadoul de la primul magazin întîlnit în cale, care s-a nimerit să fie un magazin de articole de menaj. Să te fi gîndit măcar că mătușă-mea stă mai cu plăcere la oglindă decît la bucătărie! Dar tu n-aveai timp să te gîndești. Tu ai văzut în vitrină oala ermetică de făcut ciorbă sub presiune. Și cînd ai văzut cuvîntul «presiune», simțul tău de fizician ți-a și dat ghes. Ai luat-o și fuga cu cadoul la mătușă-mea.

Eu nu mă leg de oală, dar mă leg de pachetul meu în care puseam pentru scumpa mea mătușică cea mai frumoasă pălărie din import, pe care am găsit-o în magazin.

Și acuma gîndește-te tu ce a fost în inima bieteii femeii cînd, după ce desfăcu hîrtia cu oala, desfăcu și plicul cu scrisoarea, în care citi:

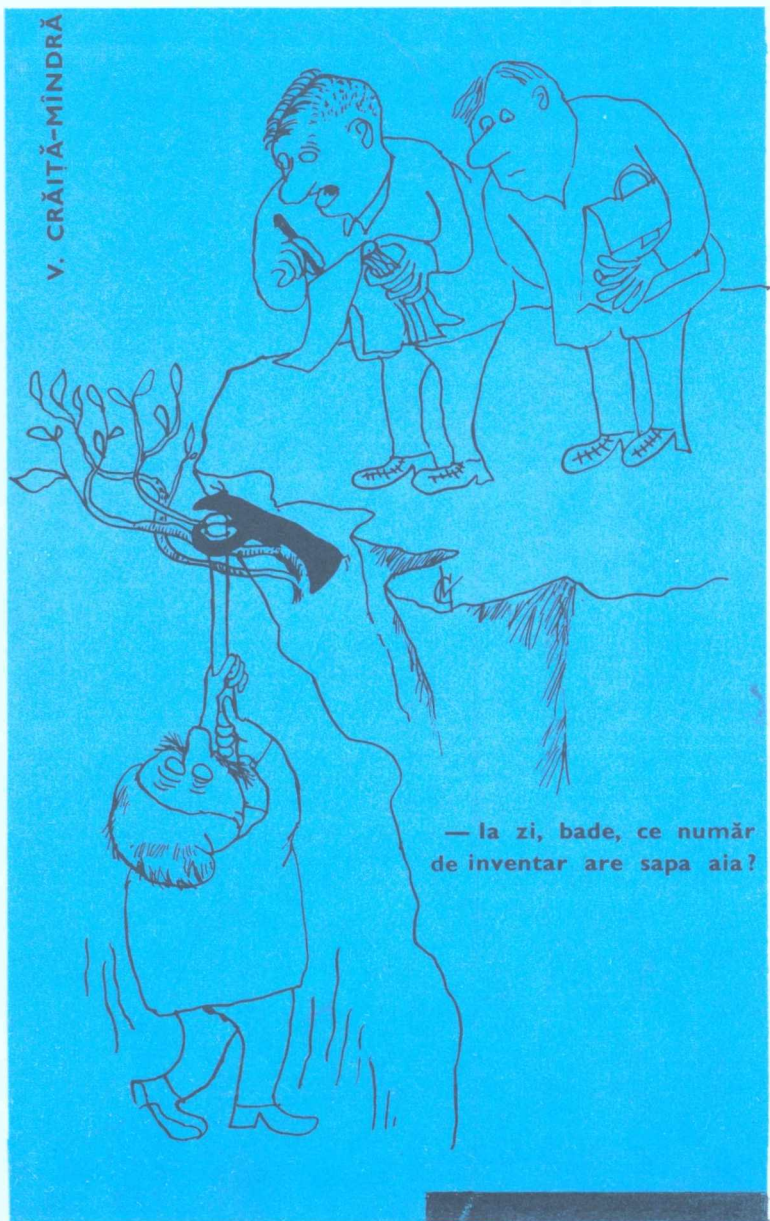
«Scumpă mătușico! Îmi pare rău că nu pot veni să-ți înmînez personal acest mic dar de la mine. Noroc de prietenul meu Mark, care tocmai avea drum prin părțile acelea. Eu zic că am nimerit un cadou care ți se potrivește de minune. Te rog să ți-l pui în cap și să te uîți în oglindă. Poți să-l porți pe o ureche sau pe spate. Dacă vrei, îl legi cu o panglică și-l porți de gît. La vîrsta dumitale, dragă mătușică, nu există ceva să se potrivească mai bine. Cu bine și la mulți ani. Al dumitale nepot, Gheorghî.»

Dacă vrei, iată că-ți citesc și răspunsul pe care mi l-a trimis mătușă-mea:

«Gheorghî! Cînd faci cadouri, nu este recomandabil să scrii modul de întrebuițare în stare de ebrietate. Să știi că n-a fost o glumă de bun gust. Cînd vii în orașul nostru, să treci neapărat pe la mine.»

Asta-i. Mă miră că nu ți-a dat oala înapoi. O puneai în cap: la figura asta holbată, ți-ar veni minunat!

În românește de VICTOR PIȚIGOI

— la zi, bade, ce număr de inventar are sapa aia?

EXTRAORDINARELE RELATĂRI ALE ȘIFONIERULUI MEU

*sau ultimele noutăți
din lumea mobilelor*

Nu că mă laud, dar de la o vreme am ajuns atît de poliglot, că vorbesc curent limba șifonierelor și înțeleg destul de bine dialectul dormezelor. Pe scurt, ori de cîte ori am poftă, pot să stau la taifas cu mobila din casă, de la care aflu ultimele noutăți din lumea garniturilor complete și a pieselor izolate. În materie de șuetă, cel mai simpatic este șifonierul din dormitor, care știe o mulțime de bancuri, de cancanuri, și este totdeauna foarte bine informat.

— Voi, oamenii, habar n-aveți prin cîte trecem noi, mobilele! — mi-a relatat deunăzi șifonierul, cu durere în glas. Nu mai departe decît alaltăieri, un văr de-al meu cu trei uși s-a ales cu ele fracturate.

— Un accident de circulație? — întreb.

— Nu. Un accident de fabricație. Cu lacrimi în ochi, bietul șifonier a început să-mi povestească tragedia vărului său și a altor colegi de-ai lui, fabricați la ILL Roșiori. Ai zice că cei de acolo conduc fără permis de fabricație, și accidentele se țin lanț. Ba se strîmbă ușile, ba se îndoie picioarele, ba, odată închise, nu se mai deschid, ba, odată deschise, nu se mai închid, ba...

— Un cumnat de-al meu de furnir de nuc, mi-a explicat șifonierul, și-a ieșit din țîțini, unui frate de panel i s-a pătat tot luciul, de zici că are pojar, iar o verișoară cu vitrină arată de parcă ar fi făcut scarlatină.

Pe scurt, din această carantină de mobilă și tapiserie, numai în opt luni au fost respinse 46 garnituri la Turnu Măgurele, și încă vreo 50 la Zimnicea și Alexandria. Pe urmă, timp de 20 zile, o echipă de 2 oameni de la ILL Roșiori a făcut turism din divan în divan, din dulap în dulap și pe la alte obiective turistice, în vederea remedierilor necesare.

Destul de trist! — am oftat eu, punîndu-mă oarecum în pielea șifonierelor.

— Ba nu e destul — mi-a replicat el. Este chiar și mai trist. Există și cazuri cu vicii ascunse. Sora mea, de exemplu, care e canapea, are o tapiserie care se strică foarte ușor. Unde te așezi, apar goluri.

Am căutat să-l consolez pe bunul meu prieten, șifonierul, am căutat să-l conving că totul se aranjează.

— Ce să se aranjeze — zice — că uneori, cît sînt eu de șifonier, îmi vine să mă iau cu mîinile de cap. Închipuiește-ți, tot la Roșiori, am

(URMARE ÎN PAG. 10)

GRAD

VASILE BĂRAN

MICROSIANOANE SATIRICE

POVESTE DE DRAGOSTE

Pe când se petrecea acea fantastică coborâre a pămîntenilor pe Lună, între fata de la grădina de zarzavat și brigadier avu loc o discuție aproape decisivă:

— Ești un palavragiu! îi spuse deschis, fata.

Brigadierul înmărmuri.

— Nu înțelegi? repetă fata. Zi-ceai că mi-aduci luna de pe cer. Ești tu în stare de asta?

— Cum să nu fiu? Încercă brigadierul s-o liniștească.

— Vai de capul tău! rîse fata atît de tare că se sculă din somn și paznicul.

— Nu mai rîde așa! o imploră brigadierul mîngîind-o.

Dar fata îi dădu cu un pepene peste mîna:

— Tu să-mi aduci luna?

Brigadierul se ambiționează:

— Da' cine vrei? Cînd spun că fac un lucru, îl fac! Ai carnetu' la tine?

Și îi trecu fetei o lună de zile-muncă în plus.

VERNISAJ

Pictorul a făcut pe pînză un copac, adică o broască țestoasă din sîrmă ghimpată pe care, dacă o vedeai, ai fi putut să spui foarte bine că e un bec atîrnat de coada unui pîn, numai că pînul aducea cu o împletitură de papură prevăzută cu aripi de cădere la punct fix, și căreia pictorul îi spunea «Abis», adică dacă nimereai pe strada aceea trebuia să întrebi de cel de-al doilea «A», bineînțeles doar dacă s-ar fi întîmplat să existe.

În fine, criticul s-a descurcat destul

de bine, ba chiar a avut și succes, mai ales că pe-acolo, prin expoziție, nu erau decît el și pictorul.

DEZAMĂGIRE

Toți bărbații din acel birou s-au întristat pe negîndite și s-au închis în ei. Farmecul descoperirilor dispăruse. Ceea ce devenise aproape o certitudine, ceea ce era aproape o realitate, ceea ce, în sfîrșit, s-ar fi putut vedea, s-a acoperit și s-a depărtat dintr-o dată atît de mult încît nimeni nu mai era convins că ar fi fost așa.

Și toate astea din pricină că singura lor colegă de birou, renunțînd la mini-jupă, a venit la lucru în rochie lungă.

ERATA

Poetul a cerut redacției să publice imediat o erată.

Cum se poate, a întreat el, n-a văzut nimeni că versurile sale n-au rimă, că *vatră* rimează cu *feribot* și nu cu *șalupă*, iar în loc de *cartuș* trebuia *glonte*?

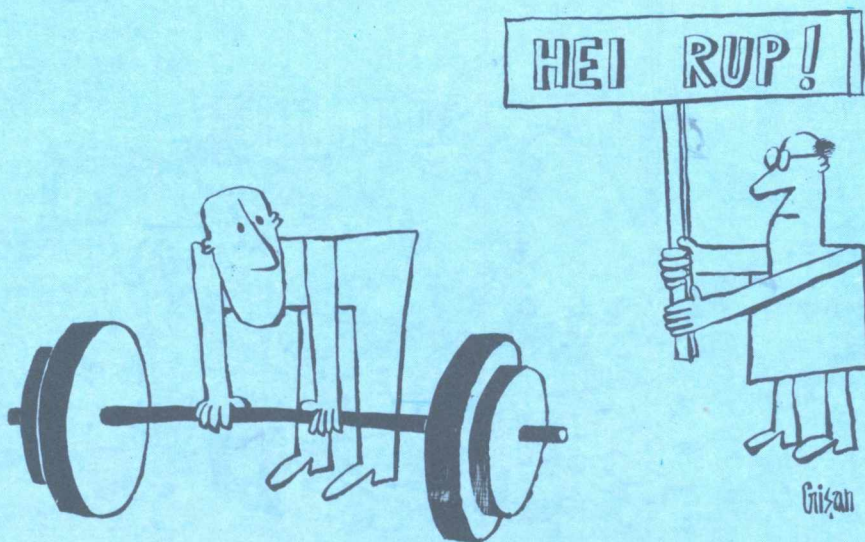
Și cum de s-a întîmplat că unele versuri i-au dispărut cu totul, vîrîndu-i-se în schimb altele sărite, cum bine se observă, de la vecinul de coloață?

Nu i-a sărit nimănui în ochi deosebirea de stiluri? Doar la el se spunea clar: «aerul e plin de scoici zburătoare», în vreme ce la poetașul de alături însășiările sunau cu totul altminteri: «aerul era plin de cai de mare zburători»?

Ei, cum vă explicați? s-a așezat pe scaun, obosit, poetul.

Publicînd erata, redacția a aruncat vina pe dactilografă.

V. CRIȘAN

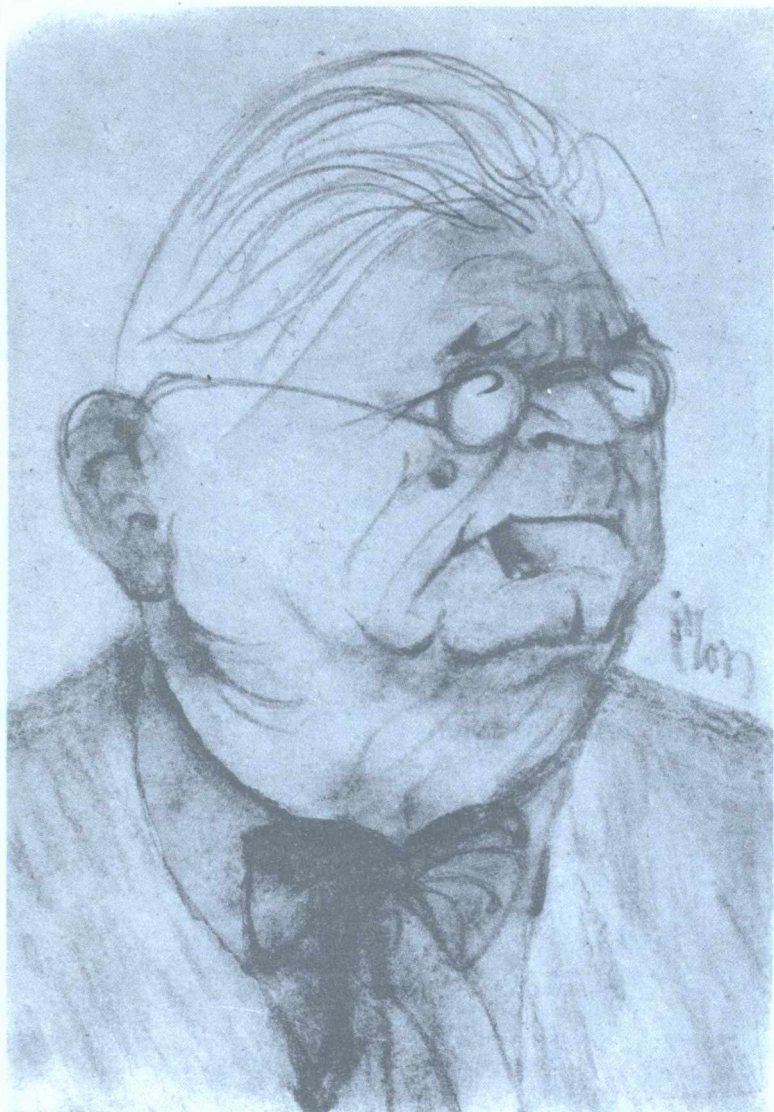
Confesiune

M-am săturat de vechea poezie
De glosă, de poem și de sonete,
De forma fixă, antică pecete
Și de a rimei cruntă tiranie.

Vreau versuri albe, roz sau violete,
— Cului pastel ca o pictură vie —
Și înmuind condeiu-n fantezie,
Să răstîngesc ideile concrete.

Vreau să comprim un vers într-o silabă,
Catrenul, într-un rînd de nestemate
Pe care să-l anin la piept, podoabă...
Vreau totul în nimic, nimic în toate.

Hai, dați-mi deci imboldul necesar:
Cine-mi mai toarnă, frate, un pahar?

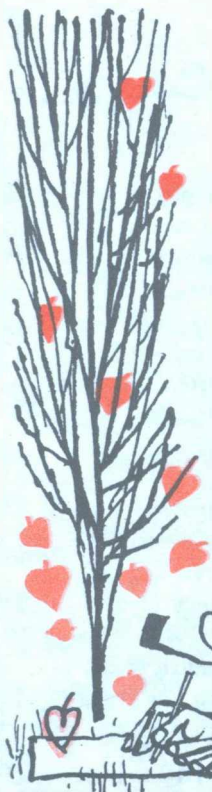

Pictorul D. Ghiată,
Artist al Poporului

DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

Notăție de toamnă

de ȘTEFAN TITA

Stigmatizate frunze, de toamnă, cad pe drum
Și ziua e de ceață și noaptea e de fum...
Întocmai ca-n Bacovia, pe cerul greu de plumb,
Trec norii în neștire ca nava lui Columb...

O ploaie monocordă cu sufletul lichid
Lovește fără preget în streșină, în zid
Și-ncearcă să pătrundă ca un subtil satrap
În inimă, în oase, în nervi, în mușchi, în cap...

Firește, atmosfera nu-i veselă de fel.
Zadarnic umoristul tot caută cu zel
Un fir să se agațe, să-i fie de folos...

Dar iată, bucurie, acum este salvat!
Un glas la radio spune precis și încântat:
«Și azi, miine, poimîne se-anunță timp frumos!»

Umor? Poftim umorul! Iar noi l-am consemnat...

Între ȘI ÎN

de PAVEL MIHĂILEANU

«Frumoasele garnizoanei» este titlul unui roman scris la persoana întâi de Eugen Teodoru, în care este vorba de un tânăr locotenent activ trecut prin cutremurătoarea experiență a războiului din care a scăpat viu și nevătămat. După victoria deplină împotriva fascismului, eroul nostru intră într-o altă experiență, de data asta sentimentală, din care scapă tot viu, dar mai puțin nevătămat. Pe teatrul de operațiuni al amorului, locotenentul cade din ambuscadă în ambuscadă, gata să rămână prizonierul unei nostime profesionale. El se salvează în ultima clipă din mrejele acestei Circe, figurantă la teatrul Alhambra, pentru a medita, fără prea mult entuziasm, la o Penelopă provincială, pe care o avusese cândva în vedere.

Finalul romanului ne lasă chinuți de incertitudini pentru că nu ne spune ce se mai întâmplă cu acest suflet de locotenent sîngerat de toate dezamăgirile.

Va renunța el oare la acaparatoarea activitate sentimentală pentru a-și instrui mai bine compania sau va bea din cupa amărăciunilor amoroase pînă la fund, adică pînă la matrimoniu?

Păcat că această tematică interesantă este deservită pe alocuri de unele erori stilistice și chiar semantice. De pildă, cităm:

— «... în spațiile dintre corpurile de clădiri ale companiilor (se așternuse, N.N.) o boare ușoară ca o pulbere de sticlă. Știam că a doua zi soarele va avea puterea s-o zbracească» — (pag. 5).

Locotenentul confundă boala (adierea răcoroasă) cu bruma și cu poleiul, deși G. Topirceanu precizează în binecunoscutele servaturi că este vorba de un vînt.

A trecut întii o boare
Pe deasupra viilor
Și-a furat de prin ponoare
Puful păpădiilor.

Invitat la masă de familia afaceriștii a unei fete, locotenentul comentează: «Acolo și atunci aveam de gînd să mă cîntăresc și să miroase»... — (pag. 6).

Va să zică o investigație apropiată canină!

Autorul sintetizează în continuare fraza citată mai sus:

— «...într-un cuvînt: să-și poartă în evidență calitățile sale de actor (ale tatălui, N.N.), așa cum proceda cu mărfurile cînd le recepționa dirijîndu-le direct din gară către pozite» — (pag. 6).

Spiritul nostru statistic ne obligă să constatăm că nu este vorba doar de un cuvînt, ci de 24.

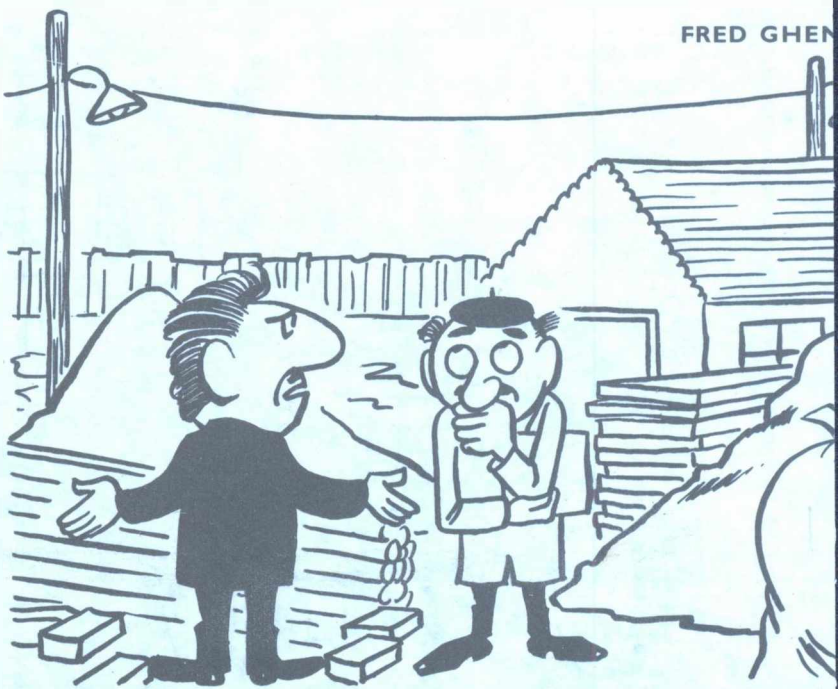
— «...De la obrăjii viu luminați becul afumat...» — (pag. 12).

Asta amintește antinomiile lui dului Fairfax care citea o carte de scoarțe și fără foi la lumina unui felinar stins. (A. Noll — Aventurile lui Edgar Vălasubine).

Iată și un pleonasm de toată frumusețea:

— «Acest unic exemplar, cu meni comparabil» — (pag. 14).

— «...s-a aruncat într-o fîntînă capul în jos (nu fîntîna era cu capul în jos, ci sinucigașa, N.N.) și n-a mai găsît-o nimeni nici pînă azi» — (pag. 7).

FRED GHENE

— Zac materialele astea de un an. Bine că începeti lucrarea
— Un moment: oare ce lucrare trebuia să facem aici?

AGOSTE TRUCȚIE

Probabil că trupul n-ar mai fi găsit nici chiar dacă arunca în fântină s-ar fi făcut cu picioarele în jos. Amănuntul rămîne, în cluzie, inutil.

«...ca un lanț ce alunecă zale zale spre afunduri» — (pag. 24).
chiul de lanț se numește za.
și za cu za...

«Se înfățișa privirilor celorlalți
cum era ușor de dedus. Mie
e refuza întocmai unei vede»
— (pag. 26).

românește, comparația se fa-
olosind particulele «ca» «pre-
» și mai rar «cum». Deci ca
precum o vedenie.

«M-am dus de trei ori la doctor
mă consulte...» — (pag. 30).
medicul nu poate consulta un
r decît în probleme militare
în probleme de sănătate medi-
este cel consultat.

«...O vedeam proptită de gard,
sîinii pietroși și cu ochi în curtea
stră» — (pag. 33).

eu de imaginat poziția unei
proptită de gard cu sîinii în
ea vecinului!

«...să nu mai aud obositorul
al cadenții...» — (pag. 47).
nă acum am crezut că ritm și
nță sînt noțiuni perfect sino-
e. Dar despre problema aceasta
m delibera niște discuții.

«Degetele lungi cu unghii lă-
e strident (parcă le muiase
un potir de colonie)...» — (pag.

olonie, indiferent în ce fel de
oient s-ar afla, potir, gamelă sau
azmatar, n-are cum lăcui (și

încă strident) niște unghii. Probabil
că în «potirul» respectiv se afla
«oja» lac de unghii, de culori va-
riate, care mirosind frumos l-a in-
dus în eroare pe autor. Dacă eroul
romanului ar fi avut la activul său
cel puțin o manicuristă, ar fi fost
mai documentat în problemă.

— «...mirosea a iahnie de fasole
gătită la cazan și a varză tocată
mărunt.» — (pag. 182).

Este de subliniat acest subtil
rafinament olfactiv pentru că n-am
putea deosebi niciodată mirosul
verzei destinată sarmalelor de cel
al verzei sortită călirii. Este vorba
decî de un miros al dimensiunii.

— «Mama m-a căutat de nebună
la judele Negulescu...» — (pag. 186).

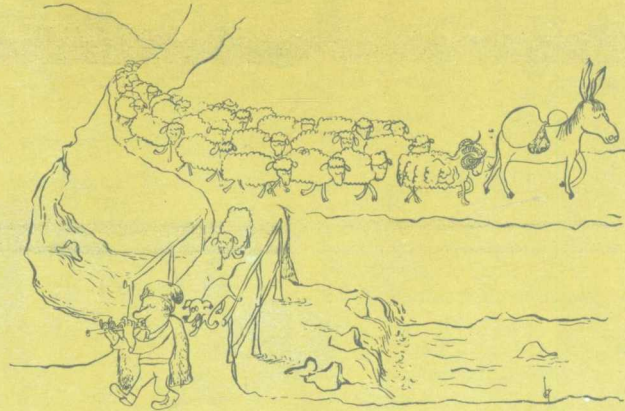
Nu se înțelege dacă mama și-a
căutat ca o nebună fata sau a cău-
tat să se convingă dacă fata era
nebună sau nu. Așteptăm o preci-
zare la ediția a II-a.

Aceste citeva spicuri se împle-
tesc și cu unele expresii pe care
chiar autorul le categorisește în
alte împrejurări drept «limbă sub-
urbană»: «bulibășeală», «fetișcană
în călduri», «hăndrălu», «vorbesc
în dodii», «putorii» etc.

Cuvintele supără numai atunci
cînd nu se acordă cu celelalte coor-
donate care creează atmosfera, așa
cum deranjează și pedanteriile:
«ora torpoarei adînci» (ora
torpeli), «brațele caracatiței morfeice»
(brațele somnului), «caroserii concave»
(?! și altele.

În afară de cele de mai sus, ro-
manul «Frumoasele garnizoanei»
alte semnalmene n-are.

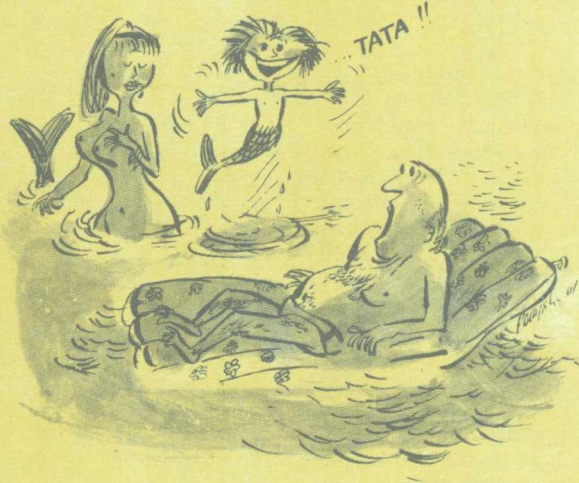
V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

FĂRĂ CUVINTE

DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

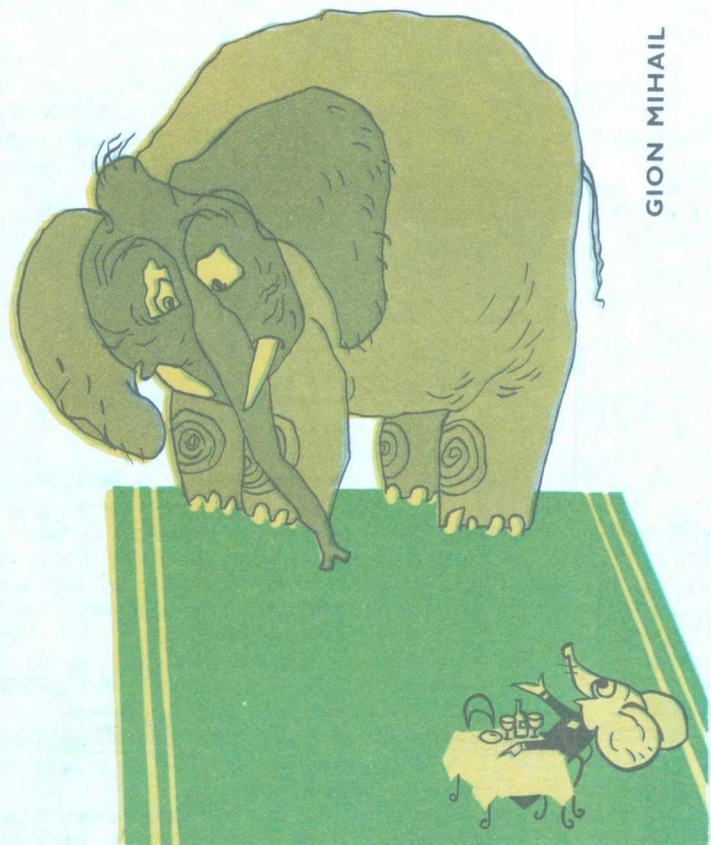
P. DUMITRESCU

ÎN STAȚIUNE

Suferindul Igrer Ioan din Iecea Mare, județul Timiș, a plecat în stațiunea balneară Vilcele să-și trateze boala care îi întuneca fericirea personală. Nu știm cît i-a ajutat cura, dar fericirea și-a găsit-o în afara tratamentului medical, prin aplicarea unui alt tratament: fișo-terapie. Iată în ce consta medicația: în orele cînd junghiurile erau mai puțin violente, suferindul comercializa fișuri, vinzîndu-le cu preț de speulă, celor sosiți în stațiune, fără umbrelă și fără fulgarine. După terminarea tratamentului respectiv, a continuat cu carpeto-terapie. Cu alte cuvinte, a început să speculeze carpete. Tratamentul s-a dovedit foarte eficace. Bolnavul s-a pus binișor pe picioare... Dar tocmai cînd să plece acasă, după cele 18 zile prescrise de medic, au picat, ca prin minune, organele de control. Acestea au făcut radiografia șifonierului. Înăuntru au găsit o rămășiță de tratament: 11 fișuri și 5 carpete.

Probabil a fost o stațiune contraindicată. Altfel cum se explică oare complicațiile ivite?

GION MIHAIL

— Pofțiți, luați loc!

DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

Tunelul

de MIHAIL JOLDEA

— Ia lasă-mă, Nae, cu tunelele tale în pace...

— Da' pe unde vrei să treacă trenul, Mache?

— Treaba lui. Peste munte, pe alături, îl privește. Dar să nu-mi faci mie tunel de juma' de kilometru! Întuneric de-ți venea să bagi mina în buzunarul vecin! Ce să mai vorbim! Se petrec lucruri grozave, domnule! Și astea nu dovedesc decât că sintem niște... Eh! Ce să mai vorbim!...

— Nu înțeleg pentru ce te supără faptul că un tren trece prin tunel!

— Atunci ascultă! Chiar acum vin de la gară. Am trecut cu trenul printr-un tunel de asta de al dumitale...

— Da' nu-i al meu, Mache...

— Ba este, de vreme ce îl aperi atit! Stai să vezi! Mă așed în compartiment pe locul din mijloc. În stînga mea era unul care dormea. În dreapta mea stătea o fetișcană... o aia cu mini-jupă, da' scurtă, măi frate, de îți venea să sări pe fereastră de indignare. Și drăgălașă... mă rog, cum sint toți copiii de vîrsta ei... Ochii migdalați și-i mai lungise cu creionul, viespea, iar gura o rujase de parcă era o ventuză de singe. Ce mai! Fierbea singele în mine de revoltă. O împudoare strigătoare la cer! În sfîrșit, trec peste fleacurile astea neinteresante... probabil că venea de la mare, că era bronzată...

— Lasă fleacurile, Mache...

— Vorba ta, Nae! Să lăsăm fleacurile! După ce îi arunc o privire încărcată de reproșuri... ce crezi? Mai rău își sumese fusta...

— Lasă, Mache...

— Las, Năică, dar vroiam să te pun în temă... Cum crezi tu că mi-a răspuns la privirile mele încărcate de minie?

— Lasă, Mache...

— Las, Năică, da' să vezi... Mi-a

aruncat niște priviri de îți venea s-o iei...

— Lasă, Mache...

— Las, Năică! Vreau să spun că-mi venea s-o iau la palme! În sfîrșit, vagabondă, frate Nae! Se vedea după unghii... lungi, roșii și ascuțite! În fața mea stătea un tinăr și lingă el o bătrinică. Acum ai înțeles, Năică?

— Pină aici am înțeles, dar nu văd legătura cu tunelul...

— Stai să vezi! Și pornim, măi frate! Cruce ajută! Taca, taca... taca, taca. Mergeam binișor. Mai o glumă, mai un ris, mai o snoavă că, de... așa-i în tren... să treacă vremea. Începe discuția despre hoții de trenuri. Nenorocita aia de bătrînă ne spune că de vreo trei ori a fost jefuită în tren. Bineînțeles că fiecare ne arătam indignarea și ingeniozitatea de a-l fi prins pe bandit. Între timp îi ofer fetei o bomboană, că nu poți minca așa ca un nesimțit și ceilalți să se uite!

— Ai oferit și celorlalți?

— Că altă treabă n-aveam! Să-și cumpere! Aleia de lingă mine i-am dat fiindcă jinduia și mai era și copil; or, eu nu pot vedea copil jinduind la ceva că mi se rupe inima! În sfîrșit, intră trenul în tunel. Nu știu

cum s-a făcut. Ori trenul s-a zguduit, ori vreo curbă mai lungă, naiba știe, că m-am trezit cu copilul ăla în brațe.

— Ce vorbești, Mache?

— Pe-onoarea mea, Năică! Ce mi-am zis? O fi aruncat-o curba. Dau să zic pardon, da' degeaba. Ca un făcut ne trezim gură-n gură. Acu... deh! Tunelul lung, că d-aia îți spuneam, curba mare... Mă rog! Așa-i cînd călătorești cu a doua în interes de serviciu! Îngheșuală, măi frate! Dar nu lucrul ăsta m-a indignat. N-o fi fost vina ei! Alta a fost nenorocirea! Cînd ne-a împins curba, am simțit că fata era toată numai gingie...

— Cum vine asta, Mache?

— N-avea dinți, bătutu-o-ar Dumnezeu s-o bată! Nici măcar un colțișor de leac...

— Da' cum văzuși tu, Mache?

— Se vedea dacă te uitai mai cu atenție...

— Așa, pe întuneric?

— Nu mă mai intrerupe că-mi pierd șirul...

— Ia zi, Mache...

— Ce crezi, Nae? D-aia zic că s-a dus dracului morala în tunele d-astea! Baba, mă!

— Baba?

— Închipuie-ți! Baba! Care putea să-mi fie... nu zic mamă, dar soră mai mare dintre zece copii eu

fiind cel mai mic! A profitat de întuneric ca să se schimbe cu aia mică...

— Și aia mică?

— Altă pramatic. S-a așezat lingă tinerelul ăla. Cînd am ieșit din tunel, puștiul era plin de ruj. Eram atit de revoltat încît văzînd privirile mele care aruncau fulgere, cele două desfrinate au și coborît...

— Bine că s-au simțit!

— S-au simțit? Așa crezi dumneata! Atunci ascultă incoace... Cînd trenul mi-a aruncat centenarul ăla în brațe, a profitat și mi-a furat portofelul...

— Nu mă-nnebuni!

— Parol! Păi de ce crezi că au coborît imediat?

— Da' și tu, Mache... se poate să mergi cu bani la tine?

— Venisem cu ei, Năică. Vreo mie și ceva de lei... am făcut o inspecție. Oamenii sintem! La început n-am vrut să iau. Nu și nu. Mi-au băgat plicul în buzunar... Am crezut că e vreo broșură cu munca lor... Cînd am văzut că m-au mituit m-a cuprins revolta... era prea tirziu! Lasă că mai mă duc eu o dată, atunci să vezi! Poate că prind și baba! D-aia spui: să se facă tunele, nu zic nu. Da' să se scoată bebele pe culoar — că parcă au innebunit! Nu mai poți fi în siguranță!

EXTRAORDINARELE RELATĂRI ALE ȘIFONIERULUI MEU

URMARE DIN PAG. 6)

avut și un caz cînd un divan s-a încurcat cu o dormeză.

— Era nostimă dormeza?

— Ei, asta-i unde te duce gîndul! Li s-a încurcat numai spătarul. Stii ce este un spătar?

— Sigur că știu.

Și pe scurt, am aflat cum s-au încurcat. Cei de la Roșiori au pus la divan spătarul de la dormeză și viceversa. Că, în fond, și divanul e tot o dormeză. Seamănă. Și cum într-un an au fost mai multe asemenea cazuri pe bază de divan, de șifonier, de bufet, vitrină, servanță și altele, au început remedierile în stil «di granda», ba pe la uși, pe lingă uși, pe sub uși, pe la încheieturi pe la descheieturi, zgîrieturi, umflături, ciupituri, crăpături și alte

asemenea acțiuni, care au devenit cu atit mai necesare, cu cit unele mobile sînt expediate în vagoanele de cale ferată în condițiile în care în mod obișnuit transporti varul, balastul sau îngrășămintele, atit de utile în agricultură.

I-am spus prietenului meu:

— Tare aș vrea să văd asemenea mobile acasă la cei care conduc I.L.L. Roșiori. Dar precis că ei au acasă tot ce le trebuie și lor nu le mai trebuie mobilă de nici un fel.

— Ba eu cred că le mai trebuie și lor ceva mobilă — insistă prietenul meu pe limba șifonierelor.

— Crezi că n-au ei șifoniere?

— Șifoniere or fi avînd. Dar niște scaune le mai trebuie. La cap!

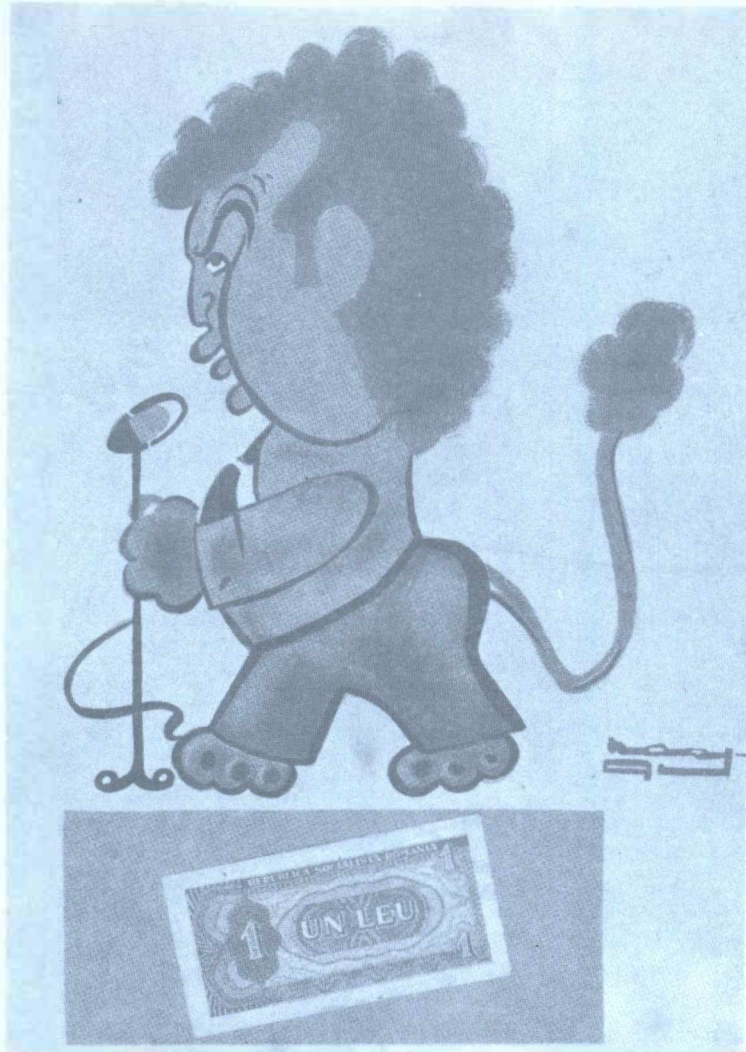
P. LUDMILA

FRED GHENĂDESCU

LĂCOMIE

DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

CORNELIU LEU

DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

Recurs

Tovarășe Președinte,

Subsemnatul Alfons Prepeleac, locatar cu dare de mînă în domnul Istrate, colocatar și dînsul în blocul nostru, vă rog să-mi anulați antecedentele care m-au adus în fața instanței intrucit să vedeți cum a fost:

În noaptea de 14 spre 15 venind acasă în stare de nici eu nu știu cum dracu, am sunat la ușa unde domiciliesc cu soția mea căreia, în particular îi spun «păsărică», sau Veto, în funcție de starea psihologică în care mă aflu. Am sunat zic, dar fără rezultat, că păsărică nu a deschis nici după ce am strigat «deschide, că sînt eu Fony!». În necunoștință de ce înseamnă întîrzierea asta, am sunat mai lung, crezînd că doarme mai greu și n-aude, că așa e cînd dormi, nu știi cine sună. Dar mare mi-a fost mirarea cînd după al treilea sunat, în ușa și-a făcut apariția un anonim care în loc să-și ceară scuze că se află în casa mea, la o oră indecentă, m-a întrebant scurt: «De ce suni, mă timpitule, la ora asta?»

În fața acestei insulte, inclusiv cuprins de gelozie și lapsus, mi-am ieșit din codul manierelor elegante și am împrumutat anonimului două directe de dreapta, a treia de stînga nemaifiind necesară, intrucit dînsul, lipsit de condiție fizică, a abandonat lupta prăvălindu-se în vestibul ca un sac de cartofi fără conținut. Cînd să trec peste habeas corpusul anonimului, apare Păsărică sub masca unei brunete și-mi zice: «Ce-nseamnă asta, domnule Prepeleac?» «Tăci, îi zic, și spune-mi de ce nu ești blondă? Că blondă te-am lăsat azi dimineață cînd am plecat în cîmpul muncii!» «Soția dumitale e blondă! zice. Iar te-ai îmbătat și-ai greșit etajul, bețivule!»

«Atunci scuzăți de deranjament!» zic eu politicoș și m-am retras în vîrfurile picioarelor ca să nu deranjez vecinii, așa cum fac de fiecare dată cînd iau chenzina. Vedeți deci că nu am nimic împotriva domnului Istrate și de aceea, vă rog să-i respingeți plîngerea împotriva mea, obligîndu-l totodată să nu facă schimb de locuință cu un halterofil, așa cum am auzit că intenționează, intrucit la chenzina următoare, dacă greșesc din nou etajul, gîndesc că n-are rost să mă arăt om cu dare de mînă în mișcarea noastră sportivă, deoarece eu m-am învățat cu domnul Istrate.

În încheiere vă mulțumesc pentru sprijinul ce vi-l solicit și vă asigur, că, în cel mult 24 de chenzine, domnul Istrate se va învăța cu mine, așa precum și eu m-am învățat cu el.

Al dv. sincer treaz pînă la chenzina viitoare,
Alfons Prepeleac
P. conf. VASILE RĂDULESCU

CARTE POȘTALĂ

Către „Autobaza Nr. 2 DRTA”
Iași

Orice transport efectuat ilegal se pedepsește. Acest lucru îl știu toți șoferii autobazei, nu însă și contabilitatea dumneavoastră, care face transporturi ilegale. Cară importante sume de bani din fondurile unor instituții și întreprinderi, în propria ei casierie, fără nici o (auto)bază legală. Vorba ceea: dacă șoferii duc pe beneficiari cu mașinile, contabilii îi duc cu încasările.

Spre exemplu, autobaza a introdus în bancă o scrisoare de transport pentru mutarea sumei de 36 693 lei din fondurile Direcției județene de poștă și telecomunicații Iași în casieria proprie.

Același procedeu s-a întrebunțat și cu Uzina de mase plastice, tot din Iași, de unde s-au făcut trei transporturi bănești: o dată 8 942 lei, a doua oară 1 766 lei și ultima oară 7 497 lei. Deci, un total de 18 205 lei, pe care, conform unui termen folosit în circulația publică, contabilitatea dumneavoastră i-a făcut la stînga cu toată viteza.

Dar, ce e drept, cînd este vorba de asemenea încasări, autobaza nu aparține pe nimeni. Ca dovadă, tot așa au pățit Fabrica de ulei «Victoria», cea de antibiotice, unele I.A.S.-uri și C.A.P.-uri din județ.

Mai mult decît atît, nici rudele dumneavoastră, adică instituțiile pendinte de același for central, n-au fost scăpate din vedere. Înrudirea n-a cîntărit deloc în balanța contabilității autobazei nici cînd a fost vorba de Baza de aprovizionare și desfacere a fostului MTANA. Cit ai zice «Biletele la control», aceasta s-a ales cu o pagubă de 5 793 lei. V-ați gîndit că «fratele» o să fie și fin. Dar cu el v-ați găsit nașul intrucit v-a spus-o de la obraz: «Frate, frate, dar brînză e pe bani și banii sînt luați pe nedrept!», nevrînd să devină un frate vitregit de fonduri.

Toate acestea ne fac să ne amintim de matematică. Acolo plus cu plus dă plus. La Autobaza nr. 2 Iași dă tot plus, dar plus de abuzuri.

Atît avem de zis și nimic în plus!

«URZICA»

P.S. Scrisoarea de față nu are plic pentru a fi în ton cu încasările ce le faceți, adică fără acoperire!

«Investiții nerentabile»

UN SISTEM
ORIGINAL

Pică beleaua pe capul tău așa din senin și nu mai știi cum să scapi de ea. Și când, afurisita, mai vine și însoțită de un proces-verbal, act ce vrea să-i confere deplina legalitate, te întrebi cum dintr-atâtea capete care au ticluit-o n-a căzut pe niciunul din ele?

Cam așa s-a întâmplat Moraru Ștefan, șeful autobazei IRTA, Gura Humorului, când s-a trezit cu o imputație de circa 1 400 lei, contravaloarea unor mărfuri și obiecte de inventar pe care le-ar fi distrus cu prilejul unui scandal la cooperativa de consum din comuna Corbii Mari, jud. Dimbovița, al cărui principal autor — prin telepatie — ar fi fost.

Scandal a fost, e drept. Stricăciuni idem. Numai stabilirea vinovatului nu e în regulă, pentru că Moraru Ștefan nici nu știe măcar cum arată comuna Corbii Mari.

Iată și misterul:

Cițiva șoferi din coloana autobazei IRTA, Gura Humorului, detașată pe un șantier din comuna sus-amintită, după ce s-au magnetizat cu o masivă cantitate de băuturi alcoolice, și-au permis, în chip de distracție, să provoace un scandal în cursul căruia mesele, scaunele, sticlele goale și pline și farfuriile au servit drept muniție luptătorilor dezlănțuiți.

Desigur, președintele cooperativei era în drept să ceară despăgubiri, dar mai întâi trebuiau identificați făptașii. Și, sub pretext că fiind duminică la orele 15, când afluența de consumatori e redusă (?), iar lucrătorii de miliție erau plecați din localitate (!?), identificarea zurbagiilor s-a făcut după un foarte simplu, nostim și original sistem: a fost pur și simplu rugat un Sfarmă-scaune să spună cine a dat tonul distracției.

Și acesta a indicat numele șefului autobazei.

Poate din partea lui Sfarmă-scaune a fost și o răzbunare. Cert este că încercarea a prins și, fără nici o altă verificare, s-a întocmit proces-verbal de imputație, act pe care, de astă dată, milițianul prezent la datorie l-a întărit cu semnătura sa.

Le-am recomanda vigilenților de la cooperativa Corbii Mari un procedeu și mai simplu. Procurându-și o carte de telefon, identificarea se realizează mai ușor pentru că, oricum, ai de unde alege! Fără bătaie de cap!

Adică mai bine zis fără cap, că bătaie a fost...

Interviu cu un umorist

REPORTER: Maestre, am venit să vă iau un interviu.

MAESTRUL: De acord, cu o condiție: să nu rizi de ceea ce-ți spun. În materie de interviuri, nu-mi plac glumele.

REPORTER: Pe cine recunoașteți dintre înaintași?

MAESTRUL: Pe Dumitrache, Domide și Pircălab.

REPORTER: Mai toți scriitorii au fost copii precoce. Nu mă îndoiesc că și dumneavoastră... De când ați început să scrieți?

MAESTRUL: Din clasa întâi elementară!

REPORTER: Care a fost prima dumneavoastră poantă mai reușită?

MAESTRUL: Prima... trimestrială!

REPORTER: Ce este, după opinia dumneavoastră, inspirația?

MAESTRUL: Reversul expirației.

REPORTER: Ce părere aveți despre noul val?

MAESTRUL: Tot ce-i val ca valul trece.

REPORTER: Aveți umor!

MAESTRUL: Asta să o spui colegilor mei de breaslă!

REPORTER: Ce vă indis pune mai mult și mai mult?

MAESTRUL: Umorel ălora!

REPORTER: Vă rog să-mi spuneți cite cărți ați scris pînă în prezent?

MAESTRUL: Cinci. Una la Sinaia, alta la Călimănești și trei la Slănicul Moldovei. Toate poștale ilustrate.

REPORTER: S-au purtat multe, foarte multe discuții despre legătura dintre fond și formă. M-ar interesa foarte mult părerea unui umorist în această problemă.

MAESTRUL: Forma ține de dispoziția sufletească, fondul de dispoziția de plată, cu alte cuvinte, forma depinde de mine, creator, pe cînd fondul de redactorul șef-editor.

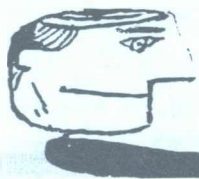
REPORTER: Și acum o ultimă întrebare: ce aveți pe șantier?

MAESTRUL: O macara turn de 60 de tone.

REPORTER: E o metaforă?

MAESTRUL: Nu, e un aparat de ridicat greutate.

E. ROȘCOVĂ

URZICO DE DEPARTEȚI SCRIU

URZICO,

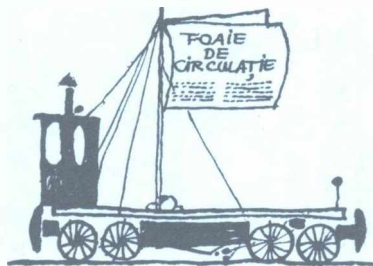
În curtea blocului din str. Patrioților nr. 4 unde locuim, își are sediul și Întreprinderea poligrafică «Crișana», ale cărei utilaje produc o larmă de nedescris. În plus, în timpul cit acestea funcționează, in-

adevărul în legătură cu Mircea Pop, persoană asupra căreia planau razant, de mai mult timp, sumedenie de indoieli. Avind o bogată colecție de condamnări efectuate, el a reușit totuși să obțină funcția de merceolog care, pesemne, i s-a încredințat într-una din orele când nu era beat deoarece, în general, când te apropii de el parcă intri într-o cramă...

Dar trebuie să recunosc că, ori de câte ori a fost vorba să comită vreo escrocherie, s-a comportat ca un domn! Intrind în combinație cu câțiva șoferi, el a sustras cu multă delicatețe aproape 166 000 kg de ciment, pe care l-a plasat unor cumpărători de prin împrejurimi.

Nu știu exact ce mai face acum «steaua» afacerilor dubioase de la fabrica din Turda, dar am auzit că

brica din Roman. Tămăn atunci când toți susțineau că cine știe când o să fie executată livrarea acestor cărămizi, sosește pe adresa șantierului din Buhuși o scrisoare de trăsură CFR și un certificat de calitate, prin care se confirmă că a

fost tras în gară vagonul cu cărămizi.

Delegații șantierului s-au repezit ca leii pină în stație să preia marfa, însă, spre surprinderea lor, au constatat că vagonul a fost expedit gol pușcă! Măcar așa simbolic să se fi aflat pe platforma acesteia vreo bucată de cărămidă. Dar nimic!

Singurul lucru concret în toată povestea asta a fost că au rămas în sertarele șantierului documentele pomenite, dar care nu pot ține loc de cărămizi.

Am aflat că autorii actelor unui asemenea transport sînt magazinerul Florișteanu Vasile, cit și colegul său Juncă Ioan, ambii din stația CFR Roman, precum și șeful de manevră Chiper Adam din stația Bacău, care au dovedit în acest caz că pentru ei este mai adevărat ceea ce se trece în niște formulare decît ceea ce circulă pe linie.

Se susține că drumul care ducea

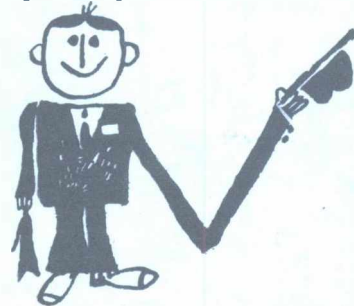
spre vînovați a fost foarte repede parcurs de către cei desemnați să facă cercetările, datorită unui semafor. Arăta cale liberă!

Dinu Ștefan, Buhuși

URZICO DRAGĂ,

Credulitatea de care dau dovadă diverși cetățeni a dat posibilitatea unor oameni lipsiți de scrupule să găsească noi și variate «sortimente» de indeletniciri cu ajutorul cărora să poată obține repede și fără eforturi și mai ales pe gratis diverse bunuri.

Într-o bună zi, Nicolae Ion a început să sune pe la ușile mai multor locatari din Capitală, recomandându-se verificator de contoare electrice, delegat al IDEB-ului. Și, fără să i se ceară vreo delegație sau vreun oricare alt act, omul era primit în casă și lăsat să «verifice» contorul electric. Între timp, gospodinele își vedeau de treburi la bucatărie, să nu dea laptele în foc! Rămas singur, Nicolae Ion aduna de prin încăperea mai un ceas, mai un radio portativ, mai un aparat foto ș.a.m.d., pină ce își făcea plinul buzunarelor, după care pleca, fără ca măcar să

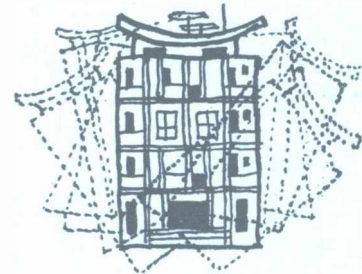

spună gazdelor «sărut mina!».

Pină la urmă însă «electricianul» nostru a încurcat ... firele și acum așteaptă ca timpul să-i descurce izele...

Radoveanu Mircea, Loco

Rubrică realizată
de
DAN MANOLESCU

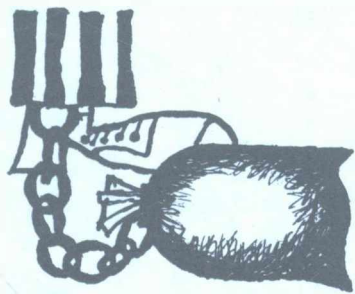

tregul bloc este supus unor vibrații de zici că uite acuși se răstoarnă casa cu temelia în sus... Situația a devenit de-a dreptul insuportabilă. De pildă, datorită zgomotului, nu mai poate să stea de vorbă soțul cu soția și nici cumnata cu nașa. Nici măcar atunci cînd se ceartă Ioneștiu cu Popeștii nu se mai aude nimic, ceea ce abia că irită curiozitatea generală. Dar, lăsînd la o parte toată gluma, așa nu mai merge. O fi greu de izolat zgomotul, nimic de spus, dar ca să i se pună capăt ne-am hotărît să facem gălăgie!. Că, vorba ceea, cui pe cui se scoate.

Un grup de locatari
Blocul din str. Patrioților nr. 4,
Oradea

URZICUȚO,

La Turda, în cadrul serviciului de desfacere de la fabrica de ciment a ieșit, în sfîrșit, la iveală, care-i

lumina ei a devenit de un gri pal. Să știți că e de la ciment!...

Mincă G, Turda

DRAGĂ URZICO,

Cu cităva vreme în urmă, oamenii de pe șantierul de construcții din Buhuși așteptau cu nerăbdare sosirea unei mari cantități de cărămizi comandate la fa-

T. PALL

FOAIE VERDE MOBILĂ... (din folclor)

— N-ai vrut să iei furnir de nuc!
Și doar știai că mor după nuci!!!

AVRAM ANTON

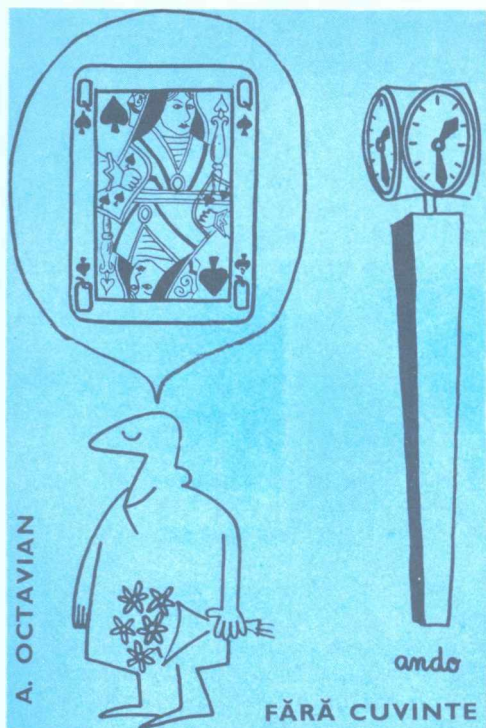

DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

POSTA

REDACTIEI

A. OCTAVIAN

FĂRĂ CUVINTE

VICTOR D. TUDOR, Constanța

Da. Reproducem una din epigrame. Reveniți.

Unui ospătar ciubucar
Nu sînt eu de vină — spuse
Chelnerul pe ton glumeț.
Doar clientul îmi ceruse
Să-l servesc cu... orice preț.

A.B. GIBY, Loco

Pe scurt: mai scurt.

C. SĂNDULESCU, Loco.

Schița «După înmormintare» n-a scăpat cu viață. Trimiteți ceva mai viu.

IOSIF VIOREL NICOLAE, com. Mioarele, jud. Argeș

Noroc că nu «aveți puteri», altminteri grea soartă le-ar mai aștepta pe bieteles femeii din preajma dumneavoastră, — după cum spuneți în următoarele:

De-aș avea și eu puteri
Că le-aș bate pe muieri.
N-aș bate din răutate
Ci pentru birfă, băi, frate!

N-o fi ea birfa frumoasă, dar nici nu trebuie să ne năpustim asupra ei cu ciomagul. Cel mult cu condeiul, băi, frate...

ALEX. STÂNCULESCU, com. Molodv, jud. Mehedinți

Nu folosiți teme în genul celei din schița «Zeamă de măgar».

T.V., Baia Mare

Care vă este totuși numele? Cele cinci «cugetări» merită un... gând bun. O cităm pe prima: «Era un om mic de statură, hainele, părul îi erau ba prea mici, ba prea mari. Numai existența-i banală îi venea pe măsură».

MAXIMILIAN IONESCU, Loco

Iată și felul în care, după ce vă plîngeți că nu puteți publica nimic, ne întrebați:

Dar însă e un «ce» ce nu mă lasă
În revista asta așa frumoasă.
Săm spuneți este greu sau e ușor
Să mă fac și eu scriitor?

Da. Este foarte greu să deveniți scriitor și asta din cauza acelu «ce» care se traduce prin lipsă totală de cultură.

GH. ROMANESCU, Loco

În scrisoare mă avertizați: «Dacă ceea ce vă trimit nu vă place, cer iertare și nu mai fac». Eu zic să mai faceți și alte schițe, dar mai bune (pe probleme ceva mai interesante).

GEORGE ROMETA, Loco

Stingăcie constantă în exprimare. Poezia «Dați-mi ceva», referitoare la fotbal, o încheiați astfel:

Dați-mi ceva ca să întrecă
în amploarea și mișcare
fotbalul din lumea-ntreagă
că-mi radiez a mea lucrare.

Propunerea, din nefericire, vă avantajează. Nu cunosc nici un echivalent al amploarei în care se desfășoară fotbalul în lumea întreagă. Dar o radieră parcă tot v-aș da...

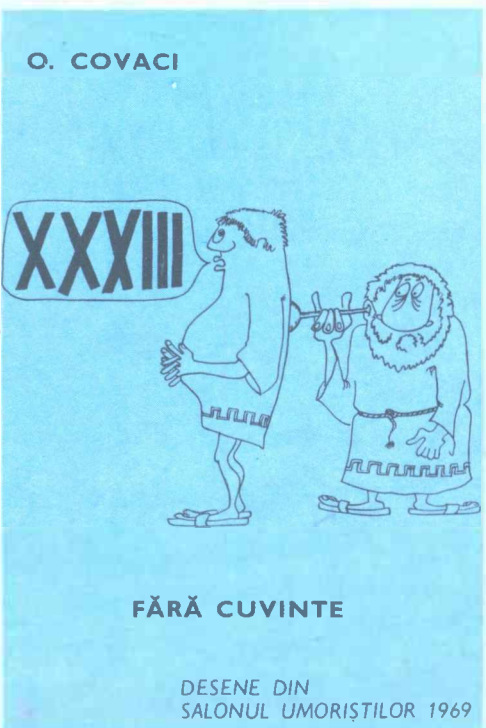
PAUL IVASIUC, com. Finta Mare, jud. Dimbovița.

Ne-ați trimis câteva epigrame însoțite de următorul avertisment: «Dacă am reușit să le compun așa cum miar cere ele din punct

C. CAZACU

FĂRĂ CUVINTE

O. COVACI

FĂRĂ CUVINTE

DESENE DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

de vedere gramatical și să aibă un conținut profund literar sau nu eu totuși le păstrez». Nu cred că e bine să le păstrați nici dumneavoastră. Mai ales greșelile gramaticale.

DORINA SEGAL, Loco

Versuri naive, lipsite de maturitate (dar nu și de... bacalaureat). Să vedem ce mai urmează.

LILIANA NEAGU, Loco

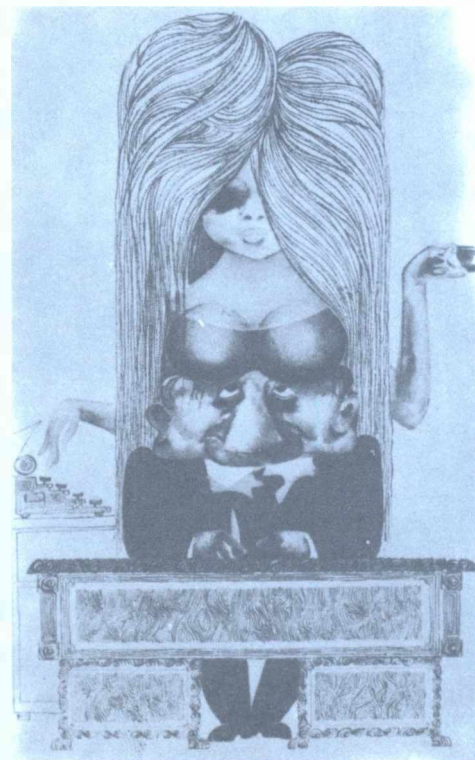
Am mai dat un astfel de răspuns, dar, probabil, v-a scăpat: «nu primim idei pentru caricaturi și nici caricaturi fără idei».

AL. STĂNESCU, Loco

Caricaturiștii consacrați la care vă referiți sînt absolvenți ai Institutului de Arte Plastice. E foarte greu să-i judecați dumneavoastră, avînd în vedere că în materie de desen nu depășiți nivelul unui elev de curs elementar. În ceea ce privește intenția de a reclama «prea desele respingeri ale unor redacții», sînteți în dreptul dumneavoastră, dar tot nu prevăd un rezultat fericit atîta timp cît nu înțelegeți că aveți nevoie de studii serioase și de... talent. Muzele nu se cuceresc cu reclamații!

DEOCAMDATĂ, NU!

Lucia Pană, Ion Jigorov, Petre Udriou, Claudiu Obreja, Mihai Butnaru, Mihai Traian Cameniță, Doinița Berescu, Constantin Pavel, Ionel Luca, Gh. Munteanu, Mircea Suci, Octavian Toader, Grigore Cioreanu, Gh. Negrei, Costache Nicolae, S.I.-Valea lui Mihai, Titi Constantin, Gh. Sibian, Paul Roland, Marcel Voinea, Dondos-Boer Constantin, Virginia Rudiblan, I. Const. Anescu, Ștefan Covrig, Vily Betlery, Nic. Stanciu, Costel Vana, Dorel Gogea, Nicolae Nicolae, Const. Basarab, George Ullea, Matei Marcian, Gh. Ogrin, Nelu Țiru, Valentin Mălăeș Stelian Lozneau.

D. PETRICĂ

SARCINI PRESANTE

DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

În legătură cu producția unor cooperative de articole de uz casnic.

V. VASILIU

— Așa ceva s-a mai făcut!
— Da!... Dar nu colorat în albastru!

POFTIȚI LA SEVERIN !

Cetățenii care trăiesc în Tr. Severin și care vor să intre în posesia unui spațiu locuibil nu trebuie să facă cerere pentru a-și construi locuințe proprietate personală și nici să se adreseze întreprinderii de administrație locală. Ei se adresează, cu încredere, conducerii șantierului de construcții-montaj 602 din localitate și cit ai zice «Noapte bună», primesc, după caz, una sau mai multe încăperi din spațiul destinat salariaților acestui darnic șantier.

Nu știm precis dacă cei 39 de cetățeni care au primit «casă» sînt rude apropiate sau îndepărtate, cunoștințe noi sau vechi ale tovarășilor din conducerea șantierului, dar ceea ce știm precis este faptul că nu sînt salariații acestei unități filantropice.

Filantropia a mers și mai departe. După ce norocoșii au primit case fără să plătească un ban sau fără să joace la «Loto», șantierul s-a gândit să-i cruce pe proaspeții locatari și de cheltuielile de întreținere, ele fiind trecute în bugetul acestuia. 66 000 lei: sumă mică, șantier mare; aproape că nu se cunoaște.

Fiind însă vorba de cîteva succese senzaționale ale șantierului, propunem o vizită la fața locului. O vizită a forurilor în drept, care să facă «recepția» succeselor, dar mai ales să hotărască ce trebuie demolat.

„ACTELE VORBEȘTE...”

Între Întreprinderile agricole de stat din Pitești și Tîrgoviște există o colaborare aproape perfectă. Întreprinderea piteșteană livrează întreprinderii tîrgoviștene taurine pentru îngrășat, iar după ce cornutele sînt tocmai bune de tăiat, acestea iau calea Piteștiului pentru a fi sacrificate și date în consum.

Pînă aici nimic anormal; numai că cele două I.A.S.-uri nu-și respectă nici una nici alta obligațiile. Adică, I.A.S.-ul din Pitești se face că livrează taurinele pentru îngrășat, iar cel din Tîrgoviște, la rîndul său, se preface că le îngrășă. În realitate, animalele respective zboară dintr-un loc în altul cu iuteala vîntului, fiind livrate, îngrășate, sacrificate și date în consum, doar pe... hîrtie.

Așa se face că din factura nr. 261 a unității din Pitești rezultă că s-au trimis la îngrășat taurine în valoare de 233 844 de lei, fără ca măcar vreo copită să calce în urbea tîrgovișteană, iar, ca o compensație, factura nr. 181 a I.A.S. Tîrgoviște, vorbește de «livrarea» a 80 de taurine în valoare de 263 000 de lei către surata din Pitești.

Din această cacealma a ieșit un spectacol în două acte... în regulă (citește facturi), pe care forurile superioare, vînzîndu-le, au rămas... tablou.

Acum, cînd s-a descoperit tîrgul dintre Tîrgoviște și Pitești, un salariat iasist, mai hîtru, a exclamat:

— Degeaba te... pitești!...

Și pentru că e vorba de două unități I.A.S., trebuie neapărat să vedem ce o să... IASĂ.

— El ca el, dar să vezi
«Fiat»-ul! Praf s-a făcut!...

NELL COBAR

DIN SALONUL UMORIȘTILOR 1969

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRA ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Sectia scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Scintei” 44.601

MÎNA DREAPTĂ A ȘEFULUI...